

Dr. Hollos constată în statistica sa despre: „Paralyza progresivă“ că-n Ungaria sunt cei mai mulți nebuni.

Așa stând lucrurile, cum de partidul obstrucționistilor n'a ajuns încă-n Ungaria la regim?

Dr. Amnar.

Tipografia

Th. Steinhaussen - Următorii

(Adolf Reissenberger),

Sibiu, strada iernii Nr. 9,

primește

==== tot soiul ====

de

lucrări tipografice

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

și le efectuește urgent, ieftin și corect

in cele trei limbi ale patrii.

Intrebările despre prețuri se răspund
prompt.

Editura „Hermannstädter Zeitung“

v. m. d.

„Siebenbürger Boten“

anul 119.

Editura noului calendar de casă și de părete.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 6 cor., pe $\frac{1}{2}$ an 3 cor., pentru România pe an 7 lei, pe $\frac{1}{2}$ an 3-50 lei. Inserțiuni: De un șir pețit 12 fl. Abonamentele, manuscrisurile, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu (Nagyszeben).

Glosse cu nodu-n papura festivităților Astrei dela Baia-Mare.

Adunarea în masse a Românilor la Baia-Mare e semn de interes cultural. Bun semn. Cultura împodobește pe om, fie și-n sdrențe îmbrăcat!

* * *

Primirea comitetului central, care, ca și programul nostru național în dietă prin Dr. Vlad, s'a prezentat fără cap în Baia-Mare, a fost regală.

Un comitet central, care în 12 ședințe ordinare și-a frecat fundul pantalonilor de scaonele din sala ședințelor pentru cultura și literatura poporului român, și-n 7 ședințe extraordinare nimica extraordinar n'a produs — așa trebuie primit!

* * *

În seara de cunoștință membrii adunați, bind vin și bere, au făcut cunoștință reciprocă, dar până la cunoștința de sine nici unul n'a ajuns!

* * *

Servițiul divin s'a săvârșit cu mare pompă în biserica gr. cat. La biserica gr. or. nici clopotele nu le-au tras. E însă lucru cunoscut, că noi ne adunăm în numele Astrei să facem cultură și literatură națională, și o facem confesională — adică nimica, și nimica-i bună pentru ochi!

* * *

Esința principială a cuvântării, cu care adunarea generală s'a deschis, se exprimă prin cuvintele: Unde banul vorbește, acolo Cicero amuțește!

Altecum Cosma pe un singur orator îl consideră mai de valoare decât Cicero: Pe sine însuși. Asta a dovedit-o Cosma prin faptul, că întreg spiritul memorabilei*) sale cuvântări l-a împrumutat dela Șaguna și Țîpariu!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Desbaterile în ședințe, adeseori fără cunoștință de cauză, au decurs strună. Nodul cugetelor rezervate de natură confesională s'a observat în ceafa tuturor vorbitorilor!

* * *

S'a constatat, că cele 44 despărțăminte ale Astrei și-au continuat activitatea în felul obicinuit: Au făcut regulat doi pași înainte și unul înapoi.

Au escelat despărțămintele Sibiiu și Blaj, unde ultimile adunări generale s'au ținut în casina din localitate.

În Sibiiu au luat parte la adunarea generală 3¹/₂ membrii; în Blaj 4 și popa Suciu din Măgării, care din întâmplare venise să caute prin Strada Plăcintelor, dacă scovarda congruei demult așteptate i s'a copt.

*) Minciună ziaristică.

Estmod au mai escelat numai despărțemintele din Caransebeș și Torac, cari nici semn n'au dat de: Ut aliquid fecisse videtur.

Tot așa se va manifesta și-n viitor interesul după cultura și literatura națională în tot locul, unde despărțemintele se conduc de capete turtite plăcintă, în cari afară de grandomania „director“ și ogrinții fraselor bombastice altceva n'are loc!

* * *

Secțiunile științifice-literare sau „academia provincială“ — cum o numește fabricantul enciclopedic Diaconovich — compuse din corifei științifici-literari dela Nuleni și Neputințești au organizat în anul trecut somnul comun pe terenul științific-literar.

Conduse de principiul lui Horat: „Nec scire fas est omnia“, sau pe românește: Puțini oameni știu, cât de mult ar trebui să știe, ca să știe, că nu știu nimica“ — membrii secțiunilor științifice-literare ca și-n trecut, așa și-n estan, toată activitatea lor și-au exprimat prin cvitanțele despre primirea diurnelor dela cassa Astrei!

* * *

Școala de fete a Astrei, cu toată lauda exprimată în raportul general, nu-i altceva decât o sîtă, prin care făina trece, ear tărîțele luxului și ale modei rămân!

* * *

Bani are Astra nu tocma atâta, câte pungi goale, dar n'are om, și-i mai de folos un om fără bani, decât banii fără om.

Unicul om, ce Astra a avut, a dimisionat la Baia-Mare!

* * *

Biblioteca Astrei e bogată-n cărți, ziare și reviste, din cari pe cele mai multe afară de culegător și corector nime nu le-a cetit!

* * *

Banchetul cu 5 coroane cuverta a oferit la preste 300 de gastronomi ocasiunea așteptată să-și probeze talentele de consum.

Cei postaiți la masa presidială au mâncat și beut de 3 coroane, cei mai depărtați au răbdat de zece!

Toaste s'au ținut ofițiale, și lipsite de ofițiu.

Toastanții ofițiali au dezvoltat în vorbirile lor cu receruta lipsă de spirit tema minciunilor convenționale.

Toastele neofițiale au fost ascultate cu multă atențiune de cei-ce le-au ținut.

Mai setos după a vorbi decât publicul al asculta, Dr. Lucaciu încă a toastat. Clacherii l'au provocat.

Eu așteptam să golească paharul său de vin în onoarea celor-ce în București depărtează de pe pereți tablitele de tinichea, cari purtau inscripțiunea: „Strada Lucaciu“, dar el a preferit a vorbi despre cultură și două surori stricate ale acesteia: Morala și libertatea.

Semnificător e, că din cei preste 300 tacâmari dela banchet unul nu s'a aflat să-i strige: Minți părinte!

* * *

Concertele sunt adunări, în cari măestrii în arta tonurilor vorbesc cu publicul limba inimii.

Musica e limba inimiei. Inima română-și are limba sa particulară.

Musicanții concertului din Baia-Mare în maioritatea lor n'au vorbit cu publicul limba inimii românești, și n'au fost înțeleși, ear pe aplausele secerate din curtuazie eu o ceapă degerată nu dau.

După părerea mea zisa, că musica e adevărata limbă comună a omenimei, e simplu o frumoasă frasă, prin care se exprimă o minciună. Românul se entusiasmează singur de musica, care se exprimă în limba inimei sale!

* * *

Balul, sau târgul de fete dela Baia-Mare, a fost mai bine cercetat decât cel dela Găina.

Fete multe, zestre puțină.

Mulți tineri de însurat, cari caută zestre fără fată.

Tinerii noștrii de azi laudă starea casnică și rămân bicheri.*)

Vorbind în calculi statistici, la noi Români între zece fete una-i de tot frumoasă, una foarte frumoasă, trei sunt frumoase, trei mai puțin frumoase, și două cam așa.

Îmbrăcate în costum național românesc frumșeta fetelor se potențiază: Și gheboasa devine frumoasă.

Așa a fost și la balul din Baia-Mare.

În totalitatea sa balul dela Baia-Mare s'a prezentat prost. La noi, popor sărac putred, mătasa, dantelele de Paris, frac, lac, clac, și alte sdrențe nemțești, dau timbrul culturii — dar asta-i o minciună națională.

Apoi — durere — inteligența noastră superpusă nu știe juca românește!

* * *

Fericita idee a ziarului „Poporul Român“, ca fie-care Român să contribuie pentru Astra bătar cu un crucer la an, începe a prinde rădăcini. Constatez cu plăcere, că Dr. Luran, vicar capitular în Oradea-Mare, și G. B. Popp, mare fabricant în Brașov, s'au înscris la Baia-Mare ca noi membrii ai Astei cu un crucer la an, dacă li se va concede să-l plătească în rate!

*) Bicher — termin din România — însemnează „tiner neînsurat“ sau flăcău. Culegătorul.

Sus Marcule!

Dina, dina, dina, da,
Dina-dina-da!

Marcule ia-ți nițel timp
Și-n Livadia de câmp
Te du de joacă o leacă
Sudorile se te treacă!

Hop că popa din Livade
E popă precum se cade
Ca un bibol: negru, gros,
Apoi e nemeș fâlos!

El cu fiu-so mai mare
Care-n Blaj în seminare
Să prepară de popie,
În Lavadia bea rachie.

Da unde? Crezi doar c'acasă?
En mai taci! Ei după measă
La Hiripiri David
Mâncă rachia din blid.

P'acești doi Mărcuțele
Joacă-i bine puiule
Și jucând le iuește
Dup'alor gând — nemeșește:

Părințele Vladislav,
Tu popandrășul cel brav
Lasă-ți fiu-n clericie
Nu-l învăța la rachie!

Ai grije că *nyemnyışii*
Odată te-or flocăi
Dacă te-or mai întâlni
Noaptea la Hiripiri!

Dacă chiar vrei se bei vin
Mergi în crîsmă la creștin,
Ori apoi bea terpentin,
Și otravă și venin!

Ori doară Hiripiri
Te aduce cu bobii?
Atunci stăi cu el în veci
Însoțit de lilieci!

Dar mai bine te socoți
Și îți caută alți soți
Cu care fără rușine
Se petreci în crîșmi creștine.

Mai poți face și alt plan:
Nu mai băga-n ăl bostan
Nici un strop de alcool
Că tot prost este și gol.

Mai bine te du la Pui
Și scrie „Calicului“

Se-ți trimită spre cetire
Vr'un ceaslov, ceva psaltire,
Ca cetind se-ți vii în fire!

Că de mic te știu cetet
Ca un purcel cu pěr creț
Ear moralist când ai fost
Blaju-ntreg te numea — okoș,

Apoi de când te-ai popit
Drept că prea mult n'ai cetit
De aceea ai și prostit
De stai tot la jidu-n birt.

Cetește deci părințele
Doar vei pierde din greșele
Și-apoi curat, pocăit
Vei bea în creștinesc birt!

Apoi Mărcuț nu te da,
Nu te da, nu te lăsa
Până-i merge la Bêrla
Colo lângă Bistrița.

Că acolo popa Nașcu
Predică cum că vinarsu
E lăsat de Dumnezeu
Pentru omul bun și rău.

Ba ceea ce el grăește
Chiar cu pilde pilduește:
Merge-n crîsmă și bea vin
Ca un cucernic creștin.

Ba mai mult, el ospêtează
Și pe alți creștini cu vază

Cum făcu cu-un poporan
Numit Ilie Diugan.

P'acesta l'a ospătat
Până tun l'a îmbătat
Ear beat dacă l'a văzut
Cu el tîrg bun a făcut.

Și ce tîrg? Nenea Ilie
Vindu casă și moșie
De urig seau de vecie
Pentru zloțișori o mie.

Și au pus condiția:
Diugan tîrgul de-ar strica
După-ce s'a desbăta
Se-ndoiască arvuna.

Așa s'a și întemplat
Că Diugan s'a desbătat
A doua zi și s'a dus
La popa Nașcu și-a spus:

Părinte sfinția ta
N'ați înapoi arvuna
C'aseară m'ai deochiat
După-ce m'ai îmbătat.

Dar popa Nașcu om treaz
Și pistriț ca un cal breaz
Zice: Dacă tu-ai fost vită
Adă aruna-ndoită;

Ori dacă nu ești în stare
Dă-mi contract de-ntabulare
Că de nu — te-nvăț eu minte
Că de aceea ți sunt părinte.

Astfel sërmanul Diugan
Vindu vacă și juncan
Arvuna o indoi
Și pe popa-l mulțumi.

Pe ăst popa Marcule
Ia-l de coamă puiule
Pe sub ciur mi-l învêrtește
Și așa îi glăsuște:

Nașcule cât o cămilă
Astfel știi tu avea milă
De poporeni-ți cucernici,
Că-i despoi ca pe nimernici?

Astfel de pilde le dai
După darul care-l ai
Să se-mbete ca porcii
Când vor ceva a tîrgui?

Dacă așa stă treaba
Tunde pèrul și barba,
Trăește după geșeft
Ca archi-jidan deștept.

Ori de-ți place popia
Lasă cămătăria
Pe seama altor jidani;
Popii nu-s zărafi de bani!

Apoi Marcule hai tare
Până colo-n Baia-mare
C'acolo te-i cultiva
Până pielea-ți va crepa.

C'acolo multă cultură
(Pe o proclată căldură)

Astra noastră răvărsat
Cât Cosma și azi e beat.

Pentru româna cultură
Și a lui literatură

• Mult vin, doamne, a spus
[megat,

Mulți de cap s'au deochiat,
Ba unii au și toastat.

Din mulții toastatori
Câțiva fură mai cu spori
Cum fu vestitul Tripon
Și Lucaci blândul cocon.

Tripon, cu glasul domol,
A început: Domnilor
Eu cu plăcere ridic
Păhărașul meu est mic
Pentru-a noastră tinerime
Care mâne ori poimâne
Locul nost va ocupa
Deci ei voi a-i cuvânta:

Iubiți tineri, ascultați
De vreți bine se umblați,
Ascultați ce vă spun eu
Și-mi veți mulțumi mereu:

Scoalele dacă-ți găta
Și-n slujbe vi-ți așeza
Nu cetiți nimic, nimic,
Nici chiar lucrul cel mai mic
Nici reviste, nici gazete,
Nici broșuri de celi secrete,
Ce ar fi scrise românește
Că nu se ducoluește.

În deosebi, iubiți frați,
Nu cumva se abonați
Vre un op de istorie
Novele ori poezie
Că-n ele de vă-ndrăgiți
Numai creerii vi-i smintiți
Și-n veci nu-ți fi fericiți!
În schimb însă vă-nvetați
A juca la preferanț
La taroc și labinet,
Cu aceste zilele trec
Ca un vis, ca o părere
În continuă plăcere.
Nici nu vă feriți de vin
În asta lume cu chin
Că vinul înveselește
Inima ce mult dorește.
Trecere-n lume s'aveți
Bine aveți se vă țineți
Cu cei ce sunt la putere,
Cu a șefului muere;
Că o muere cuminte
Te îndoapă cu plăcinte
De ești om cu socoteală,
Ear dacă ești o tândală
Te scoate pe ușă afară
Te face de rîs la țeară.
Mai ceva: Dacă-ți eși
De pe bancele scoalii
Vedeți și înființați
Bance, iubiții mei frați,
Că bancele sunt un ce
Care ne procopsesce!

Azi a aceluia-i puterea
 Și mărirea și vederea
 A cui e banca cu banii,
 Asta o știi și Țiganiilor!
 Apoi, iubiții mei frați,
 Cari veți vrea să vă-nsurați,
 Bine ochii să deschideți
 Ca de rîs se nu vă faceți;
 Azi numai banul dă ton
 Și câte-un grozav patron;
 Deci bani mulți se aibă ea
 Ori vre-o țapănă proptea!
 Apoi nu-ți pasă cine-i
 Nici îți pasă acui-ți
 Bani se fie, bani curați
 Pentru ei în jug întrați
 Căci cu bani la buzunar
 Veți uita ori-ce amar,
 Mare-i lumea, larg e birtul
 Dulce-i vinul, bun birtașul.
 Ear Anița crîsmărița
 Păn' ți-i plină pungulița
 Îți face traiul senin,
 Nu știi de rău nici de chin!
 În fine: Mult iubiți frați
 Un lucru-n seamă-l băgați:
 Înturnați-vă sumanul
 Tot în cotro suflă vîntul
 Și-atunci veți fi tot în soare
 Nu-ți mucezi la recoare.
 După astă cuvîntare
 A oratorului mare
 Adunarea s'a sculat
 Și „Se trăești“ a strigat.

Ear tinerii-nsuflețiți,
 De orator cumiștiți
 Se grăbiau care de care
 Se goleasc'un păhar mare
 În cinstea oratorului
 Și a prietinelor lui.
 Apoi publicul poștește
 Pe Lucaci, care vorbește
 Fără pic de-ncurcătura
 Despre *moral* și *cultura*
 Despre sfînta *libertate*
 Și mult slăvită dreptate.
 Și cu gurile căscate
 Ascultau spusele lui
 Toți cei veniți de pe sate,
 Cei flămânzi și cei sătui
 Că vorbi, mare, vorbi
 Trei ceasuri și sferturi tri
 Până-n urmă ispravi
 Și pe toți îi cuceri.
 Eată cam ce fel vorbi:
 „Morală-i o burviană
 Ce vindecă ori ce rană;
 Cultura-i o pudră fină
 Care din ori-ce jivină
 Face ființă sublimă;
 Libertatea-i o putere
 Care însă nu se cere
 Cum ceri o carte-mprumut
 Ca se nu o dai mai mult.
 Ear dreptatea-i — cum v'ăș
 [spune —
 O nimică mare-n lume,

Un nume fără fință
 Un cuvânt fără-nțeles
 Un moft din stradă cules
 Cu care toți ne mândrim
 Și în veci nu-l întîlnim
 În orașe nici în sate,
 Nici chiar „Astra“ n'are
 [parte
 De trimbițata dreptate
 Decât doară — cine știe —
 Colo-n Enciclopedie.“
 Așa glăsui Lucaci
 Al toastanților vraci,
 Ear publicul aplauda
 Și cu glas mare striga:
 Se trăești cinstit părinte,
 Să ai parte de plăcinte
 Că ești om fain și cuminte.
 Marcule strimb de spinare,
 De erai la Baia-mare
 Te luminai negreșit
 De câte a-i fi auzit
 Că doamne cu ce curagiu
 Vorbi Negruțul din Blajiu
 Despre gospodărie:
 Cum din bostani faci rachie,
 Din ied cum resare țapul
 Cum se samână spănatul
 Ear rădichia cea lemnoasă
 Cum devine fără oase;
 Mai vorbi despre gunoi
 De care-i mult pe la noi
 Ci nu-l știm valorisa
 De nu ne-a-nvêța „Astra.“

Oamenii cei de pe sate
 Stau cu gurile căscate,
 Nu se puteau dumeri
 Cum de gunoi le vorbi
 Un domn burduf de cultură
 Ear despre literatură
 Nimenea nu le vorbește?
 Ori doar „Astra“ nu trăește
 Pentru obstesca cultură
 Și a ei literatură?
 Altcum Mărețul la Baia
 Mai poți și astăzi vedea
 Ce nu-i în toată lumea:
 Dascal — încă românesc —
 Ce duce traiu boeresc
 Si-i plin de bani, de
 [avere,
 De aur, de buți cu miere,
 Cât ar putea cumpăra
 Întreaga noastră „Astra“
 Și pe Cosma lângă ea;
 Pe acela Marcule
 Visitează-l puiele
 Și-i zi: Domnule Pocol
 Pământul est rotogol
 Încă n'a sălășluit
 Dascal ca tine, unit,
 Cu aur blagoslovit
 Drept aceea-nchinu-mă
 Ție, apoi rogu-mă
 Dă recept la dascălime
 Să facă toți ca și tine
 Să poată și ei striga
 Se resune ulița:

„Pare-mi bine că-s sătul
Că flămând am fost destul!“

Apoi Mărcuț du-mi-te
Du-mi-te și pune-te
În cancelarea Astrii
Unde scriu secretarii.

Că acolo, fătul meu,
Poate dai de domnul Beu
Care colo-n Baia-mare
A ținut o cuvântare
Lungă, lată, jiluită
Ungurește pilduită.

Apoi Mărcuț, fătul meu,
Roagă tu pe Dr. Beu
Să-ți arete statutu
Care dă drept la mutu
Ungurește a glăsui
În numele „Astrii“.

Și să-ți spună apriat
Ore Cosma l'a-nvêțat
Ceea ce a toastat,
Ori eșit'a atâta pleavă
Din doctorească lui glavă?

Cineva de l'a-nvêțat,
Doamne rău sfat i-a mai dat;
El de el de a făcut
Și-a dat atestat de mut!
Că Bariș și Bologna
Poședea poate limba
Ungurească mai din greu
Decât secretarul Beu;

Dar ei nici chiar lui Bamffi
În Dej nu i-au toastat
Pentru tot banul lumii
În ăst jargon lăudat,
Ci i-au spus pe românește
Pre cum se duculuește
Tot ce au avut de-ai spune,
Nu s'au făcut rîs la lume.
Ori doară Beu rivnește
Să ajungă secretar
La kulturegylet în Pește
Cu mai bunîșor salar
Decât „Astra“-i poate da?
Atunci înțeleg treaba.

Atunci zic: bine făcuși
Domnule Doctor Beu
Bun atestat îți dăduși
Și nu o să-ți pară rău!

Vei mergi dela „Astra“
Cu Diacon de a valma
Și-ți căpăta berechet
Bani dela kulturegylet.

Apoi Mărcuț fătul meu
Du-mi-te păn la Șimleu
Unde Ugron cel vestit
De prietini însoțit
În August s'a prezentat
Și cu apă a-mbêtat
Mai rău decât cu măslat
Pe cei ce l'au ascultat.
Dar din alegători toți
Mai beți au fost doi preoți

Nu de ceva beătură
 Ci de a lui Ugron cultură;
 Unu-i popa din Hidig
 La care Vicaș ți zic,
 Altu-i cel din Giumeleciș
 Pinte Simon cel hamiş.
 Acești doi preoți uniți
 Bărbați culți, bărbați cu
 [minți
 Au umblat din sat în sat
 Cu slăvitul diputat
 Și mereu l'au lăudat
 Și mereu au reprodus
 Cea ce Ugron a spus;
 Ce spunea el ungurește,
 Ei talmăceau românește.
 Pe ești doi preoți uniți
 Prinde-i Mărcuț cu-ai tîi
 [dînți
 Prinde-i și mi-i scutură
 Cu cucernica ta gură
 Până s'or descebeli

Și pe veci s'or pocăi.
 Dacă s'or descebeli
 Pune-te a-i canoni:
 Cinstiți preoți luminați
 Cine v'a pus se umblați
 În zi de duminică
 În lucruri de nimică?
 Dacă voi duminicile
 Vă spuneți predicile
 Cele de Ugron dictate
 Atunci deeve bucate
 Tot el; ear prescură
 Atunci roadă a voastră gură
 Când Ugron trimite-va
 Și s'o slugiți v'a ruga;
 Păn atunci roadeți bureți
 Și lugeri de crastaveți
 Cu scai muscălești tocați,
 Voi de acele se mâncați
 Păn ve-ți vedea săturați
 De a umbla din sat în sat
 După domnul căputat!

Urzică Scandalografescu.

Mult s'a scris și se scrie azi la noi despre politica activității și a pasivității. Fie-care scriitor a scris în convingerea și cu pretenții, că scrie dogme.

Eu țin, că nu celce scrie teorii despre politica activității ori pasivității e politic. În politică principiul: „Forma dat esse rei“ e un nonsens.

După părerea mea om politic e celce în casuri anumite prin ori-ce mijloace legale realizează posibilul.

În fine nici o faptă omenească nu-i sigură de rezultat, ci e o aruncătură în întunecul întâmplării. Celce voește însă să prindă pești, acela trebuie să arunce unghița în valurile apei.

Ținând unghița la mal, în cel mai norocos cas se poate îneca ca țigantul, ori poate prinde muște, dar pești nu.

Să zice: „Voește și vei putea!“ Voinței de regulă urmează fapta.

Lăsați pe Dr. Vlad și soți să facă politică activă. Curățenia voinței lor om cinstit n'o trage la îndoială. Dacă vor avea rezultate folositoare pentru națiune închinative lor, dacă nu rîdeți de ei.

Cu toate este eu țin, că și politica rezistenței pasive duce la rezultate pozitiv favorizatoare pentru națiune.

Iată un cas eclatant:

Înaintea județului Gräser din Mediaș s'au prezentat odinioară două cofărițe sau zarzavagioaice de piață în proces pentru vătămarea onorii.

Județul Gräser, după ce și-a aprins pipă, le-a zis: En povestiți-mi ce aveți laolaltă?!

La provocarea asta cofărițele au început o ceartă corturarească de țiuiau geamurile dela ferești. S'au bălăcarit, și-au zis toate spurcăciunile din lume, s'au scuipat, s'au împins, s'au pălmuit până au făcut bale de turbariță la gură.

Două oare întregi a durat cearta.

Județul Gräser a pipat liniștit uitându-se la ele, și un cuvânt n'a zis.

În fine cofărițele ostenite s'au liniștit, cearta a încetat.

Județul în continuu tăcând se uita la cofărițe, și cofărițele liniștite la el.

Într'un târziu cofărița pârîtă întrebă pe județ: Domnule, mai am eu ceva treabă aici?

Județul îi răspunde: Nu!

Cofărița pârîtă plecând părăsește odaia.

Pârîtoarea se uită după ea, apoi întorcându-se către județ, întrebă și ea: Dar eu mai am treabă aici?

Județul îi răspunde: Nu!

Pârîtoarea își ia ziua bună și pleacă și ea în drumul pârîtei.

Procesul s'a finit fără ca județul Gräser să ia o jotă la protocol.

Dacă ministru-președintele Coloman Szél, care începuse în dieta țerei cu rezistența politică nu demisiona, și observa tactica județului Gräser în procesul cofărițelor, în scurt timp desarma opozițiunea obstructionistă cu desevășire, și aducea ordine în parlament.

Întrebarea deschisă rămâne: Dacă noi Românii cu politica rezistenței pasive nu ne-am ajunge scopul?!

Adevărul frământat cu otravă.

„Adevărul“ se numește-n București un ziar scris cu otravă destructivă ovrească.

Pe toate stradele Bucureștilor cât și acelorlalte cetăți și orașe, în cafenele, restaurațiuni, la garele căilor ferate etc. din aproape întreagă România, băeți de ovreu sdrânțoși, nespălați, încărcați de rîe și păduchi, înfițiază aerul cu strigătul: „Adevărul de mâine“ — zece bani!

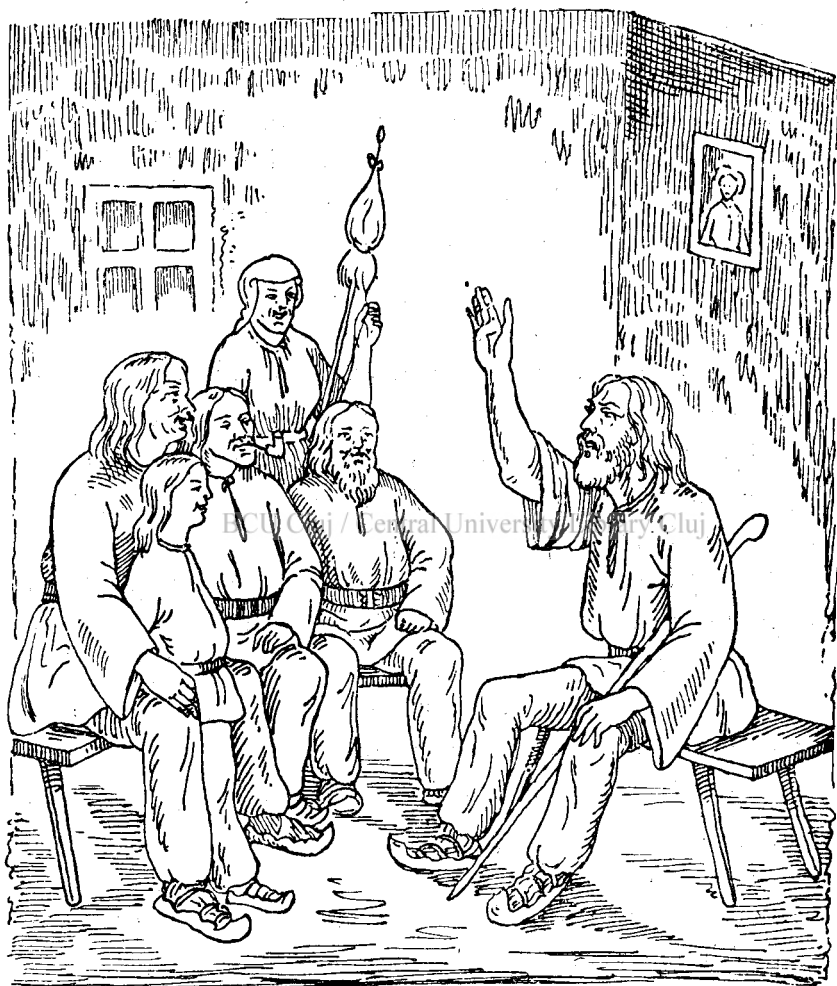
Estmod vînd Ovreei din România „adevărul de mâine“ Românilor — cel de azi îl păstrează pentru ei!

Tendința ziarului „Adevărul“, ca și a tuturor ziarelor scrise de fii lui Avram, Iacob și Isac, e deorganizarea creștinismului în scopul organizării Ovreismului.

Sămența Adevărului din București a dat în mugur în Budapeșta și-n Arad. În fiecare din aceste localități au apărut de curînd câte un „Adevăr“ scris de ovrei în limba românească.

Adevărurile aceste sunt anvoane, de pe cari dracul predică Românilor: Că nu este Dumnezeu!

Stan Păitul.

Popa Stan cu cantorul seu Dârgu, oameni de frunte-n St. Miclăuș, trăiau o viață regulată: În fie-care zi se îmbătau cel puțin odată.

Amândoi oameni cu carte, decâteori luau parte la nunte, masluri, ori la alte întâlniri festive, obicinuiau a se bate unul cu altul cu citațiuni din sfânta scriptură.

Publicul de față cu gura căscată ascultă la trântelile biblice ale popii Stan cu cantorul său Dârgu, și aci admira învățătura popii, aci dibăcia cantorului în combaterea a tot ce popa susținea că-i adevăr biblic.

Odată la un ospet cu rare mâncări și beuturi al feciorului primarului și fata notarului din sat, popa și cantorul, amândoi în pârga beții, au dat la trânteli biblice. Unul cita, celalalt combătea. Publicul dela mese cu gura căscată admira înțelepciunea amânduoră.

D'odată popă și cantor în urma vaetelor și a gălăgiei dela jocul tinerimei din curte amutesc. Mesenii aleargă cu graba în curte . . . ce-i? — ce-i?

Ce să fie . . . un fecior jaluz a dat altuia o palmă, și acesta i-a spart cu măciuca capul . . . altă nimic!

Cu atâta s'a isprăvit gălăgia, pacea a intrat la mijloc, oaspetii s'au întors la mese, și ospetul s'a continuat în liniște.

— Ști cantore — zice popa — ce învață sfânta scriptura în astfel de casuri ca cel întâmplat în curte?

— Ce?

— Scriptura zice: Dacă cineva îți dă preste dreapta feței obrazului tău o palmă, tu întoarcei și partea stângă!

— Da cinstia ta urmarea-i această învățătură a sf. scripturi?

— Cum să nu!

— Atunci cantorul, mănios pe popă pentru prescurtări la împărțirea prescurilor, mai fiind și beat, rade popii preste falca dreaptă o palmă, de Sf. Nicolae, care în dosul popii spânzura pe părete s'a ferit cât colo — apoi zice: Întoarce acum stânga părinte!

Popa Stan din contra citând din scriptură: *Cu măsura, cu care ții și se măsură, măsură și tu altuia!* — lipește cantorului o palmă preste fălci de toate cele opt glasuri i-au amuțit în gură!

În urmarea acestei întâmplări popă și cantor și-au făcut unul altuia proces criminal pentru vătămarea fălcilor.

Cițați înainte judecătoriei fie-care în conglăsuire a mărturisit adevărul întâmplării.

Judele pe amândoi i-a dechiarat nevinovați pentru motivul, că tîlcuirea sf. Scripturi prin exemple nu constituie faptul criminal al vătămării fălcilor!

Pentru ce episcopul Dr. Radu la festivitarea instalării sale n'a învitat biserica gr. or.?

1. Pentru-că între toți episcopii gr. cat. Dr. Radu poartă cea mai tipică barbă ortodoxă, și prin urmare biserica gr. or. prin barba sa a fost îndeajuns reprezentată!

2. Pentru-că deși biserica gr. cat. cu cea gr. or. sunt surori de frați au din naștere o natură certăreață, și una cu alta se ved ca cănele cu mîța!

3. Pentru-că amăsurat cercularului de instalare publicat de Dr. Lauran, în Oradea-Mare nu mai există biserica gr. cat., și de soră de frați nici vorbă nu mai poate fi!

4. Pentru-că vicarul din Oradea-Mare Mangra fără Măglaș eo ipso nu mergea la instalare, și așa biserica gr. or. chiar învitată fiind, tot rămânea nereprezentată!

Întrebare deschisă rămâne: Cum Dr. Radu n'a învitat pe rabinărul din Oradea-Mare la instalarea sa?!

Cocoana Gurădulce.

Câț, că tu n'ai fost la festivitățile societății pentru fond de teatru dela Chizdihandesti!

În nici o localitate mie cunoscută inteligența noastră nu-și cârpește limba strămoșască cu petece adoptate din limba germână ca-n Sas-Șebes. Un fel de cultură superioară crede inteligența română din această localitate a dovedi vorbind consecvent o limbă românească mestecată cu ogrinji nemțești. Bătrâni și tineri voind se-și exprime oare-care îndatorire cătră sexul cel frumos, sau întâlnindu-se ori despărțindu-se de el, n'au alt termin decât „chizdihand“, „chizdihand“, „chizdihand“, încât eu cât voiu trăi altcum n'oi numi Sas-Șebeșul decât: Chizdihandesti. Câț!

Estan societatea pentru fond de teatru național a cerșit în Chizdihandști, a mâncat, a beut, a cântat, a jucat, a deliberat, și s'a blamat. Cât!

Nu cerșind, mâncând, bind, cântând, și jucând, ci deliberând s'a blamat. Deliberând a destinat a patra parte din venitele fondului seu în scopul creșterii de vagabunzi teatrali. Cât!

Cerșind și-a adunat societatea pentru fond de teatru banii, și cerșitori teatrali va naște din a patra parte a venitelor sale anuale. — Ce se naște din pisică tot șoareci mânâncă. Cât!

Tragedia concipată de maturii conducători ai societății pentru fond de teatru național la adunarea generală din Chizdihandști multe lacrimi ne va costa. Acterii vor deplânge timpul perdut, publicul va deplânge banii aruncați, și Thalia română cu lacrimi își va umplea punga goală. Cât!

Din toate festivitățile societății pentru fond de teatru din Chizdihandști cea mai falnică a fost balul — mulți feciori făloși și multe fete mai făloase. Cât!

Atâta vanitate în rari locuri am observat. Apoi e cunoscut, că vanitatea e un motiv principal al faptelor omenești. Am văzut indivizi, cari din vanitate și o bătae ar suferi, numai ca lumea să vorbească de ei. Cât!

Baluri fără lux nu se pot face la noi. Am văzut dame acărora îmbrăcăminte stă în proporțiune inversă cu averea bărbaților lor. Cele îmbrăcate în costum național fac lux în prostie: Un costum curat național n'am văzut, dar caricaturi naționale câte-ți plac. Cât!

Jocul în Chizdihandști e cu desevirșire săsit, conversația socială plină de chizdihanduri — apoi se nu se plângă Sașii, că-i îmbulzim pe toate terenele?! Cât!

În cosmetică — sau cum se zice-n Chizdihandști, în „puțuluiirea obrazului“ — chizdihandesele au o desteritate

neîntrecută. Ele știu aplica sulimanul cu atare măiestrie de crețele obrazului nu aruncă nici o umbră. Cât!

Interesant și instructiv mi-a fost discursul duor garde-dame despre cosmetică și diferitele materii întrebuintate la sulimănitul obrazului. Aceste judecând tot ce le bătea la bal în ochi scărmanau și hechilau pe toți și pe toate din punctul lor de orbire. Cât!

— Ui tu — zice una — la cocoana lui Mutalău. Acea cu 10 ani e mai bătrână decât mine, n'are o creață-n obraz, și totdeauna-i roșie ca bujorul, dar nimenui nu spune ce folosește!

— Eu știu ce folosește!

— Ce? — rogu-te!

— În toate sările când se culcă se unge cu fasole albă, feartă cu multă ceapă dela Făgăraș și frecată prin sită, pe față, ear dimineata bărbatuso îi linge încet toată fasolea de pe obraz!

— Da nu grăi?

— Așa zeu! — Și eu am încercat odată, dar bărbatumio nu-i place fasolea albă, și nu vrea se mă lingă!

— N'o las tu pe mine — bărbatumio îi place nebunește fasolea albă! Mițuluc!

Scântei și cenușă din filosofia lui Dr. Amnar.

BCU Cluj / Centrul de Cercetare și Bibliotecă Cluj

Unii oameni numai de aceea-s pe lume, ca să servească adevărului unor anumiți proverbi!

* * *

Celce în lupta pentru pâinea de toate zilele n'a căzut în ispită, aceluia nu i-sa dat ocasiunea să-și probeze virtutea!

* * *

Foamea e doica, care nutrește pe cel leneș pentru muncă!

* * *

Cei-ce însurându-se caută după avere, de regulă-și iau de nevastă o satiră cu mâni și picioare asupra terminului, sexul cel frumos!

Preste Ocean către America.

— Marea asta-i fără margini — ce păcat că-i numai apă-n ea!

— Ție țiar plăcea să fie rachiu!

Gosta calicului

Domnului I. Gherman, învățător-catechet în Brad: Pe celce afirmă, că D-ta oarecândva ai fi calumniat în ziarul meu pe fetele preotului din Ribița ori pe preotul Ioachim Comșa din Zdrapeți trimitel la mine să-i zic eu: *Minci-nosule!*

D-lui S. în A.: De păcatele comunicate scapă M. ușor dacă se spovedește la crâșnicul din sat.

D-lui Audax: Cu ogrinji nu-mi îngraș cetitorii.

D-lui D. în C.: Pentru Telegraful Român, Unirea, Revista Catolică, ori Răvașul, humorul D-tale canonic s'ar potrivi. Eu am alte pretensiuni canonice.

D-lui Doctus: În punctul ăsta eu nu me dau pe Toma-Necredinciosul.

Mai multor corespondenți: Puțină răbdare. De în-vechirea materialului nu vă faceți griji — îl ung eu cu suliman.